

3

2013
9. årgang

Fjæreposten

menighetsavis for Fjære

...gi oss i dag
vårt daglige brød

Side 2, 10-12, 14-15

«Vær ikke langt fra meg, for nøden er stor, og det er ingen som hjelper»

Nå står de omtrent på trappa vår. Europas fattigdom har kommet oss ubehagelig nær. Det er ikke lenger bare en sak vi leser om, som vi kan skyve over på politikere og myndigheter, helst andre lands politikere og myndigheter. Fattigdommen har fått menneskekropp og ansikt, og står ved butikkdora der du handler ditt daglige brød. Bønnen i Fader Vår «gi oss idag vårt daglige brød» vekker kanskje nye tanker...

Ordet «ubehag» er kanskje ikke det mest brukte i omtalen av det vi som enkeltmennesker, by og nasjon føler, stillet ansikt til ansikt med denne nøden, men er like vel kanskje det mest dekkende for hva den mange kjenner på. Vi må kanskje ærlig innrømme at det pirker i komforten...

Avisene informerer om at de er romfolk og sigøynere, rumenere og spanjoler, men om de er tiggere eller arbeidssøkende og fattige, eller reinhekle kjeltringer, har vi ikke imponerende nøyaktig kunnskap om. Ikke er det lett å få det heller. I alle fall ikke ved et første møte, for vi tar sjansen på gå dem i møte, snakke med dem, dele tid. Og da er vi midt oppi det som gjør det vanskelig; vi vet ikke helt hvordan. Bare det at vi snakker om dem som et problem eller et fenomen, røper oss. Enkeltmennesker og enkeltsejbnere blir fort borte for oss når vi oppfatter dem som «disse menneskene» – som en upresist definert gruppe.

Det kan tenkes at det vi ser nå bare er starten på noe enda større og enda vanskeligere: Fattige og desperate mennesker gir opp der de bor, de bryter opp, og begynner å vandre. Ikke en og en, eller i smågrupper, men i hopetall. Vi synes å være dårlig forberedt på noe slikt. Foreløpig tigger de om en almisse, og noen prøver å lure til seg goder på ulovlig vis. Det neste vil kanskje være at de rett ut krever å delta på festen de mener de burde vært invitert til. Men foreløpig kommer de som lykkejegere, eller mer eller mindre desperate, på jakt etter arbeid og inntekt, for å brødfø seg selv og barna de har hjemme. De har sett og hørt om landene i nord og vest. Verden er blitt så liten... Her er tilsynelatende overflod av alt de selv mangler, og en velstand de knapt våger drømme om. Og mot nord og mot vest, det er her vi bor. Så hva gjør vi da? Er vi beredt?

Fram til nå har vi kommet oss unna med å ha aksjoner og samle inn penger til «de som lider nød» ett eller flere steder i verden. Så har vi kjøpt oss ut av floken og slipper den daglige konfrontasjonen, påminnelsen, om «dem som ikke har det så godt som oss». Nå sitter de brått midt i synsfeltet og ber om penger, mat eller arbeid, eller hele pakka... Men hvem er trengende og hvem er kjeltring? Noen er kjeltringer og skal jaktes på, så de får sin straff og kommer bak lås og slå. Men ikke alle er kjeltringer. Og de skal ikke jaktes på. Tvert om. Vi vet det ikke er snakk om en ensartet gruppe, og skjærer vi alle over en kam, vet vi at vi gjør mange urett. Så hvordan kan jeg skille mellom kjeltring og et hederlig arbeidsomt menneske, som, mer eller mindre desperat, har reist flere hundre mil for om mulig å finne en vei ut av nøden, elendigheten og fattigdommen?

Vi må også våge å spørre: Er det utelukkende et problem at Europas fattigdom blir nærgående?

Vi nordmenn har rykte på oss for å være gavmilde og ha omtanke for verdens fattige. Klarer vi leve opp til det nå også? Hvor dypt stikker det? Er det bare på overflaten av overfloden at vi er gavmilde, hvor vi kan kjøpe oss fri fra en forstyrrende uro i paradiset vårt? Eller kommer det fram andre holdninger når freden og makeligheten i paradiset forstyrres? Vi må våge å se oss selv i speilet og stille spørsmålene. Kanskje kan «disse menneskene» til og med hjelpe oss til å bli dem vi, som folk og nasjon, hele tiden har trodd vi er og burde være: snille, gavmilde og gjestfrie.

«Vær ikke langt fra meg, for nøden er stor, og det er ingen som hjelper» (fra prekenteosten neste søndag).

Peer Rodal Haugen,
redaktør

Døpte i Fjære menighet

Jesus og barna (Mat 19,13-15; Mark 10,13-16)
«De bar også spedbarna til Jesus for at han skulle røre ved dem. Da disiplene så det, ville de vise dem bort. Men Jesus kalte dem til seg og sa: «La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. For lig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike likesom et lite barn, skal ikke komme inn i det rike barn.»

Magnus Frydenborg-Olsen
Døpt i Fjære kirke 21. april

Mille Regine Somerville
Døpt i Fjære kirke 21. april

Nataniel Holmen Loftskjær
Døpt i Fjære kirke 21. april

Liam og Luca Sagedal Paulsen
Døpt i Fjære kirke 21. april

Raymond Elander Westgard Brustad
Døpt i Fjære kirke 21. april

Victor Sandberg-Andersen
Døpt i Fjære kirke 21. april

Christin Helene Ommundsen Reiersen
Døpt i Fjære kirke 5.mai

Marius Haugen Bang
Døpt i Fjære kirke 5. mai

Anders Aasen
Døpt i Fevik kirke 5. mai

Oda Emilie Grevstad Seland
Døpt i Fevik kirke 19. mai

Isak Trollsas Egeland
Døpt i Fjære kirke 19. mai

Mille Opdahl Loyte
Døpt i Fjære kirke 19. mai

Ronja Elise Steffensen
Døpt i Fjære kirke 19. mai

Hedda Lovise Andresen Dovland
Døpt i Fjære kirke 26. mai

Live Margrethe Storjord
Døpt i Fjære kirke 26. mai

Mie Kristine Soli Thygesen
Døpt i Fjære kirke 26. mai

St.Hans i Randvika

kl 17.00

Det tradisjonelle St Hans-arrangementet i Randvika, som Fevik kirke står for, samler hvert år flere hundre mennesker i alle aldre. Her er det god plass, mange å snakke med, hyggelig stemning og noe å finne på for de fleste. I år kutter Fevik Misjonskirke ut sitt eget arrangement, og slutt er opp om Randvika.

Siden det er søndag, starter St. Hans-arrangementet i Randvika kl. 17.00, en time tidligere enn det som har vært vanlig. Bålet tenes kl. 20.00, etter ønske fra mange barnefamilier.

Programmet for øvrig er av godt gammelt format. Fra scenen blir det innalg av Elle Melle Tween, ledet av Kirsti Haugen, og det blir andakt. Potet- og sekkeløp, hører med, likeledes tautrekking og polynese. Slåsbukken (bildet) og stytene kan brukes fritt hele kvelden.

Av mat får du kjøpt grill- og wienerpølse, hamburger, brus og vafler. Kaffen er gratis.

Som vanlige det flere lotterier; vareløteri, sjokoladelotteri og hovedlotteri.

fast giveretjeneste

Bli fast giver til Fjære menighet

Det er enkelt og praktisk for deg som giver, og det gir menighetens arbeid blant barn og ungdom nødvendige, faste inntekter.

Du bestemmer

Selvsagt velger du selv hvor ofte og hvor mye du vil gi. For deg som bruker nettbank kan du selv legge inn fast trekk der. Bruker du ikke nettbank kan du henvende deg til banken, og de vil hjelpe deg med å lage til et fast trekk. Du kan også betale med giro. Ønsker du å få

tilsendt ferdig utfylte giroer, henvender du deg til menighetskontoret, tlf 37 09 01 13.

Skattefri gave

Alle gaver over kr. 500,- i løpet av et år kan trekkes fra på skatten. Det kan trekkes fra opptil kr. 12000,-. Ved å oppgi personnummer vil vi sørge for at det sendes inn beretning til Skattekontoret om dette.

Kontonummer: 2840.31.19581

Merkes: Fast givertjeneste, Fjære

NESTE NUMMER

kommer ut 3. september deadline 22. AUGUST
UTGAVER 2013: 19/2, 23/4, 11/6, 3/9, 23/10, 17/12
Deadline er torsdager 12 dager før utgivelsesdato

sport 1 GRIMSTAD

Storgaten 31 Tel. 370 41400
ÅPENT: Man-Ons 09-17 Tor-Fre 09-19 Lørdag 10-16

Send barna til søndagsskolen

«Hva er det i skattekista i dag?» Barn helt ned i 1-årsalderen og opp til 8. klasse piler nysgjerrige frem i kirka der presten og søndagsskolelederne står med «kista» mellom seg. Litt etter at gudstjenesten har begynt, pleier alle barna å få komme frem for å se hva slags spor det er i skattekista. Dette er spor som gir noen hint om hva dagens bibelfortelling kommer til å handle om. «En fyrstikkeke! Hva bruker vi dette til?», sier en av søndagsskolelederne. Barna som står rundt undrer seg over dagens spor og forenslår at man kan tenne lys og tenne bål. Søndagsskolelederne tenner en fyrstikk og spør: - Hva blir det? -En flamme! Utbryter noen av barna - Da handler vel dagens bibelfortelling om ild eller flamme eller noe? Noen av de eldste barna gjetter allerede på at dagens fortelling handler om pinse, da Den Hellige Ånd kom over

disiplene og satte seg som ildtunger på hodene deres. Søndagsskolebarna går ned i kjelleren til Fevik kirke, der det om hverdagene er barnehage, mens gudstjenesten fortsetter oppe. Alle har allerede fått klistremerke i fremmøtekortet sitt. Nå er det ikke lenger gullfisk man får i kortet, men alle slags dyr. Det er stor stas. I kjelleren begynner søndagsskolen med en velkommensang: «Det er så brrrrr, at akkurat du er akkurat her...» Barna får være med på å tenne lys og be en bønn. I Fevik søndagsskole får barna være med å gi penger i en liten kollektkurv som går til fadderbarnet Vanessa fra Filippinene. Barna bytter på å gå rundt med denne kollektkurven. Hver gang er det litt forskjellig som skjer på søndagsskolen. Hver gang er det en ny fortelling som fremføres på film, med dukketeater, skuespill, bilder eller flanellograf. Noen ganger lager barna noe, jobber med oppgaver eller får noe å spise som frukt eller popkorn, eller oljebegsmuffins med seigmann og sukkerspinn til minne om Kristi Himmelfartsdag (altså seigmannen er Jesus som blir løftet opp i skyene, som altså er sukkerspinn). Men selv om det er forskjellig ting som skjer i løpet av en søndagsskoletime, er det også en fast struktur som barna kjenner igjen.

Vi er virkelig privilegerte i Fjære som har dyktige søndagsskolelærere både i Fevik kirke og på Vik bedehus. På Fevik er det søndagsskole ca. annenhver søndag, og på Vik er det omtrent hver søndag. Begge steder er det kl. 11.00 det begynner. Selv om det er nokså mange barn med i disse søndagsskolene, er det også plass til flere. Søndagsskolen er et sted hvor barna kan trives, få nye venner, oppleve, lærer, undrer, syng-

er/rapper, danser og leker. Dette er trosopplæring på sitt beste. Passer for barn fra ca. 3 år og oppover. Under samlingene er det vanlig å dele inn i grupper, slik at opplegget blir bedre tilpasset barnas alder. På Vik er det dessuten en torsdagsklubb for dem som går i 5. klasse og oppover. Nå går det mot sommer og avslutninger, men til høsten er søndagsskolen i gang igjen. Velkommen!

Etter mye hektisk arbeid, mye sykdom, legebesøk og to sykehusinnleggelse i vår, ser jeg virkelig frem til sommer, sol og rolige dager. Noen ganger føles det som om livet og tiden raser av gårde i 120 km i timen, og den ene tingen blir ikke ferdig før den neste tar til. Det er greit i en liten periode, men blir det for lenge er det ikke en god følelse. Man blir rett og slett sliten, og ånd, sjel og kropp trenger tid til å hvile seg og bygge seg opp igjen. Nesten som ved trening. «Rest to be at your best!» (Hvil deg for å være/gjøre ditt beste) er et kjent uttrykk for mange som driver med idrett. Under trening bryter man ned. Under hvile bygger man opp. Riktig forhold mellom disse vil gi en jevn økning, mens et feilaktig forhold vil kunne gi alt fra dårlig framgang til stagnasjon og tilbakegang. Men det er ikke bare trenings-sentrene som har funnet ut dette. Gud som har skapt oss, vet hva vi trenger - også hvile. I skapelsesberetningen finner vi at «...på den syvende dagen hvilte Gud», og det har han tenkt at vi også skal: hvile og søke hans kjærlighet og fellesskap. Nylig var alle prestene på «Retreat», som det heter så fint. Men det er vel egentlig akkurat det det dreier seg om - om å gjøre retreat. I militæret bruker de dette uttrykket om tilbaketrekning av militære styrker. Etter en kamp trenger soldatene å trekke seg litt tilbake for å samle nytt mot og nye krefter, slik at de igjen er klare til å kjempe neste gang det blir nødvendig. I 1. Kongebok leser vi om profeten Elia som kjempet mot Ba'als profetene. Etter dette blir Elia redd for dronning Jesabel som står ham etter livet, og han rømmer. Han legger seg til å sove under en gyvelbusk med ønske om å dø. «Nå er det nok, Gud», sier han. En engel kommer til ham, vekker ham og sier at han må stå opp og spise og drikke, «ellers blir veien for lang for deg». Elia var trett, motløs, deprimeret og redd. Han gjorde retreat. Uten omtrent å være klar over det selv trengte han mat, drikke, hvile og ny styrke fra Gud - og Gud gav ham det. Retreat kan også bety et tilfluktssted, men det er også et religiøst eller åndelig begrep for tid til å reflektere og meditere. Rundt omkring i Norge er det flere steder hvor man kan komme på «retreat» for å være i stillhet. Det er bare å søke på internett, dersom du er interessert i dette. Noen av disse retreat-sentrene skriver: «Mange mennesker har erfart at det å ta tid til stillhet, bønn og ettertanke er viktig for å bli oppmerksom på Guds tilstedeværelse, berøring og budskap. Det kristne livet er en kjærlighetsrelasjon mellom Gud og hvert enkeltmenneske.» I Bibelen i Forkynnerens bok kapittel 3, leser vi om at alt som skjer under himmelen har sin tid. I Markus 6 kan vi lese om at disiplene var så travelt opptatt med å hjelpe og lære folket at de nesten ikke hadde tid til å spise. Da sier Jesus til dem (v. 31): «Kom med meg til et øde sted hvor vi kan være alene, og hvil dere litt!» Vi kan lese flere steder om at Jesus innimellom arbeidet sitt med å forkynne, helbrede og hjelpe folk, trakk seg tilbake til ødemarken eller i fjellene for å være alene og be til sin Far i himmelen. Det er ulike måter å lade opp batteriene på. Vi er jo forskjellige som mennesker. For mange er det fint å reise på et sommerstevne, være sammen med andre kristne og føle at en blir bygget opp av fellesskapet og gudstjenester/møter der. Andre trekker ut i Norges skjønne natur, i fjellene eller ved havet. Det kan være en hel rekreasjon i seg selv å se utover vide strekninger med nærmest uberørt natur, og vandre rundt i dette. Hva med en pilegrimsreise? Eller en tur i en av turistforeningens løyper? For meg kan en måte å lade opp batteriene på bare være å sitte på stranda og lese en god, kristen roman mens ungene graver i sanden. God sommer!

Ingunn Metveit Olsen menighetspedagog

Retrett

Etter mye hektisk arbeid, mye sykdom, legebesøk og to sykehusinnleggelse i vår, ser jeg virkelig frem til sommer, sol og rolige dager. Noen ganger føles det som om livet og tiden raser av gårde i 120 km i timen, og den ene tingen blir ikke ferdig før den neste tar til. Det er greit i en liten periode, men blir det for lenge er det ikke en god følelse. Man blir rett og slett sliten, og ånd, sjel og kropp trenger tid til å hvile seg og bygge seg opp igjen. Nesten som ved trening. «Rest to be at your best!» (Hvil deg for å være/gjøre ditt beste) er et kjent uttrykk for mange som driver med idrett. Under trening bryter man ned. Under hvile bygger man opp. Riktig forhold mellom disse vil gi en jevn økning, mens et feilaktig forhold vil kunne gi alt fra dårlig framgang til stagnasjon og tilbakegang. Men det er ikke bare trenings-sentrene som har funnet ut dette. Gud som har skapt oss, vet hva vi trenger - også hvile. I skapelsesberetningen finner vi at «...på den syvende dagen hvilte Gud», og det har han tenkt at vi også skal: hvile og søke hans kjærlighet og fellesskap. Nylig var alle prestene på «Retreat», som det heter så fint. Men det er vel egentlig akkurat det det dreier seg om - om å gjøre retreat. I militæret bruker de dette uttrykket om tilbaketrekning av militære styrker. Etter en kamp trenger soldatene å trekke seg litt tilbake for å samle nytt mot og nye krefter, slik at de igjen er klare til å kjempe neste gang det blir nødvendig. I 1. Kongebok leser vi om profeten Elia som kjempet mot Ba'als profetene. Etter dette blir Elia redd for dronning Jesabel som står ham etter livet, og han rømmer. Han legger seg til å sove under en gyvelbusk med ønske om å dø. «Nå er det nok, Gud», sier han. En engel kommer til ham, vekker ham og sier at han må stå opp og spise og drikke, «ellers blir veien for lang for deg». Elia var trett, motløs, deprimeret og redd. Han gjorde retreat. Uten omtrent å være klar over det selv trengte han mat, drikke, hvile og ny styrke fra Gud - og Gud gav ham det. Retreat kan også bety et tilfluktssted, men det er også et religiøst eller åndelig begrep for tid til å reflektere og meditere. Rundt omkring i Norge er det flere steder hvor man kan komme på «retreat» for å være i stillhet. Det er bare å søke på internett, dersom du er interessert i dette. Noen av disse retreat-sentrene skriver: «Mange mennesker har erfart at det å ta tid til stillhet, bønn og ettertanke er viktig for å bli oppmerksom på Guds tilstedeværelse, berøring og budskap. Det kristne livet er en kjærlighetsrelasjon mellom Gud og hvert enkeltmenneske.»

I Bibelen i Forkynnerens bok kapittel 3, leser vi om at alt som skjer under himmelen har sin tid. I Markus 6 kan vi lese om at disiplene var så travelt opptatt med å hjelpe og lære folket at de nesten ikke hadde tid til å spise. Da sier Jesus til dem (v. 31): «Kom med meg til et øde sted hvor vi kan være alene, og hvil dere litt!» Vi kan lese flere steder om at Jesus innimellom arbeidet sitt med å forkynne, helbrede og hjelpe folk, trakk seg tilbake til ødemarken eller i fjellene for å være alene og be til sin Far i himmelen. Det er ulike måter å lade opp batteriene på. Vi er jo forskjellige som mennesker. For mange er det fint å reise på et sommerstevne, være sammen med andre kristne og føle at en blir bygget opp av fellesskapet og gudstjenester/møter der. Andre trekker ut i Norges skjønne natur, i fjellene eller ved havet. Det kan være en hel rekreasjon i seg selv å se utover vide strekninger med nærmest uberørt natur, og vandre rundt i dette. Hva med en pilegrimsreise? Eller en tur i en av turistforeningens løyper? For meg kan en måte å lade opp batteriene på bare være å sitte på stranda og lese en god, kristen roman mens ungene graver i sanden. God sommer!

BIBEL quiz

- Hva skapte Gud den aller første skapelsesdagen?
 - Han skapte vannene
 - Jordkloden
 - Lyset
- Hva brukte Gud som materiale da han skapte Adam?
 - Jord
 - Sand
 - Et ribbein
- Hvem sa: «Halvparten av alt jeg eier, vil jeg gi til de fattige?»
 - Peter
 - Sakkeus
 - Lasarus
- Hva slags mat spiste døperen Johannes i ørkenen?
 - Gresshopper
 - Maur
 - Vaktler
- Hva het profeten som ble tatt opp til himmelen i en ildvogn?
 - Elisja
 - Elia
 - Daniel
- Hvem var den aller første som kom til Jesu tomme grav?
 - Maria, Jesu mor
 - Peter
 - Maria Magdalena
- Hvem av Bibelens dommere var kjent for sine kjempekrefter?
 - Samson
 - Goliat
 - Dauid
- Hva slags kjøtt spiste jødene når de feiret påske?
 - Okse
 - Kalv
 - Lam

- Riktig svar:
1. Lyset
 2. Jord
 3. Sakkeus
 4. Gresshopper
 5. Elia
 6. Maria Magdalena
 7. Samson
 8. Lam

Småbarnsang

Hver mandag formiddag hører vi små føtter komme trippende inn i gangen til FMU-bygget. Det er tid for småbarnsang.

Ingunn Metveit Olsen
tekst & foto

Av med sko og jakker, og bort til bordet for å skrive navnelapper. De største barna kan øve seg på å skrive navnet sitt selv, og det prøver de på allerede i 3-4 års alderen. Barna som kommer har vært her mange ganger før, så de vet hva som skal skje. De setter seg på stolene som er plassert i en sirkel. De første gangene et barn kommer på småbarnsang, ser vi at han eller hun er litt sjenerte, holder seg hos mor og kikker på de andre barna og voksne med store øyne. Men det er ikke mange gangene som skal til før de er trygge på hverandre, de voksne, rommet og begynner å lære seg først bevegelsene til sangene og deretter også deler av tekstene. Det er hyggelig å se.

Småbarnsang er en unik mulighet for foreldre og barn til å gjøre noe sammen, gi barnet tro på seg selv, lære nye sanger (og oppfriske gamle) og oppleve et godt sosialt fellesskap. Dessuten hevder forskere at sang er viktig for språkutviklingen. «Evnene til å synge er medfødt og universell. En rekke internasjonale studier underbygger at det å synge har positive effekter – uansett ferdighetsnivå.»

«Sang er en unik aktivitet som har betydning for hele mennesket; på et fysisk, et kognitivt, et sosialt, et emosjonelt og psykologisk plan, og i forhold til mening og sammenheng i livet. Til sammen kan sangens positive effekter bidra til et bedre liv om vi kaller det bedre trivsel, økt livskvalitet, bedre helse eller økt velvære.» («Sang og vel-

være - en kartlegging av eksisterende forskning om sangens effekter» av Anne haugland Balsnes).

Etter sangstunden følger nistespising og lek. Saft, kaffe og te får dere hos oss. Det er ekstra stas å leke når noen voksne vil være med. Gjemsel har vært gjengangeren i år, samt bygging med lego. Det hender også at barna i etterkant av sangstunden har sin egen sangstund, hvor de leker småbarnsang. Et av barna tar ledelsen, deler ut rytmeinstrumenter og bestemmer hvilke sanger som skal synges.

Nå er småbarnsang avsluttet for sommeren, men vi håper på å starte opp igjen til høsten. Følg med i Fjæreposten eller på nettsiden www.fjæreposten.no.

Vidar Øvland delte «40 års-kollekten» sin mellom sang- og musikkarbeidet i Fjære og Fevik (ved Andrea Maini t.v. og Kirsti Haugen t.h., og misjonsprosjektene i de to kirkene (ved Anne Marie Midtbø, nr 2 f.v.)

Overskudd til berikelse og håp

Den 23. mars i år feiret jeg min 40-årsdag med en sangmatine i Fjære kirke sammen med glade sang- og musikkvenner. Ønsket var å kunne gi noe tilbake av musikalsk art til menigheten og ellers Grimstads befolkning. Det var derfor svært hyggelig at det stilte opp så mange om 340 stk for å feire dagen sammen med meg. For meg ble det en berikelse for kropp og sjel og jeg har forstått på flere som var til stede at de følte det samme. En av mine tanter sa det slik: «Dette skal jeg ha med meg og glede meg over så lenge jeg lever,» og så la

hun til «og kanskje litt lengre». Det ble gitt beskjed på forhånd at jeg ikke ønsket meg gaver, men at det ble tatt opp en kollekt i kirka der overskuddet skulle gå til gode formål i menigheten. Kollekten ble på 21.000,- kroner. Det er derfor med stor glede jeg nå kan dele ut dette overskuddet. Og siden beløpet ble en del høyere enn jeg hadde tenkt er det hyggelig å dele med flere. Fjære og Fevik kirke får nytt sett med notestativer, Fjæres misjonsprosjekt som går til sentrene Creer i byen Gua-

yaguil i Ecuador får 5.000,- kr og Feviks misjonsprosjekt til støtte for en lokal menighet i Syria får 5.000,- kr. Det resterende blir gitt til annonsering av satsningen «Sommer i Fjære kirke» som er nytt av året og vil være tre ganger i løpet av sommeren. Jeg vil få rette en stor takk til alle dere som stilte opp og bidro på sangmatineen og dere som kom å hørte på. Uten alle dere ville det ikke være mulig å gi denne gaven til menigheten og misjonsprosjektene.

Vidar Øvland

Bli med Oddvar Tveito og Kirsti Pedersen Haugen på **Temareise til Israel- Palestina** 28. februar - 11. mars (eller 15. mars) 2014

Mange har i årenes løp reist til Israel. Å se og oppleve de hellige steder, som vi husker fra Bibelhistorien, er for mange av oss noe vi vil tenke tilbake på resten av livet. På denne turen vil vi besøke de hellige stedene. Vi vil se hvor Jesus begynte sin gjerning i Galilea. Vi vil oppleve Nasaret, Genesaretsjøen, Jerusalem og Betlehem. Men også byene Ramallah og Hebron, Abrahams by. «Å vandre der Jesus gikk», er å være pilegrim i et hellig landskap. Det kan skje både en indre og en ytre vandring.

Religionenes mor

Israel er sentrum for fire religioner. Jødedom, kristendom, Islam og Bahai. Noen vil nok hevde at det er religionenes skyld at det er så mye krig og konflikt i området. I

hvert fall er religionene blitt brukt og misbrukt til å spre hat og motsetninger. Men behøver det å være slik? Det er ett av spørsmålene denne turen vil forsøke å gi et svar på. Vi vil gjerne hente fra historiene, både fra gammel og ny tid. Vi vil lytte til håpsfortellinger.

Israelere og palestinere

Opprettelsen av staten Israel blir av palestinere betegnet som «nakba» - katastrofen. FN gav jødene rett til å opprette denne staten som hjemland for verdens jøder. Og jødernes holocaust dannet et virkningsfullt bakteppe for å få det til. Endelig har jødene fått et land. Vi vil møte både jøder og palestinere og lytte til deres ord om dette spørsmålet. Vi vil møte organisasjoner som arbeider for dia-

log og brobygging.

Sosial tur

Men på denne turen er Kirsti Pedersen Haugen. Hun er musikalsk leder i Fevik kirke, og hun spiller på mange strenger! Det skulle ikke forundre meg om hun i løpet av turen klarte å rigge et lite kor ut av deltakerne. Vi er allerede satt opp til å ha en liten konsert i Betlehem en av dagene! Men frykt ikke! Hvis du ikke vil synge, så kan du lytte.

Reiseleder og organisator

Prest i Fjære menighet, Oddvar Tveito. Har solid kunnskap og bakgrunn fra opphold i Israel, Libanon, Syria. Var i 1994 feltprest i Libanon, og arrangerte mange turer til Israel. Har siden arrangert flere turer til Libanon, Syria, Jordan, Egypt og Israel.

VI KAN BIL!

- SERVICE/REP - ALLE MERKER
- EU-KONTROLL
- BILGLASS, REP/BYTTJE
- LAKK/KAROSSERI
- SKADETAKSERING
- FALCK BILREDDNING (24 T)
- ORG. OPEL-SAAB VERKSTED

JP & Thygesen AS

LILLESANDSVN. 29, 4877 GRIMSTAD
TLF 37 25 29 30 www.jpthygesen.no

MARK ASTRUP
JENS PETTER FOSSELI
CHRISTIAN THERKILSEN

NARF
Høgskoleforbundet
Næringsmiddelindustri

Haglund Regnskap as
AUTORISERT REGNKAPSFØRERSELSKAP

Sømsveien 5 • 4870 Fevik
Regnskap - Bedriftsrådgivning
Tlf. 37 25 61 00
www.haglund.no
Medlem NARF

Aut. Rørleggerfirma

Rørlegger Liene AS

Fevikveien 34
4870 Fevik
Telefon: 37 25 81 90
Faks: 37 25 81 91
E-post: post@liene-vvs.no

Åpningstider:
Mandag – fredag:
07.30-15.30
Torsdag: 07.30-17.00
Lørdag: stengt

Tematurer med spennende innhold er hans spesialitet.

Turoperatøren

er i Kristiansand, kjent for mange gruppereiser til ulike destinasjoner verden over. Har alle nødvendige garantier. Denne turen er også ar-

rangert i samarbeid med Sabra Tour- Fokus reiser.

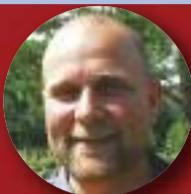
For nærmere opplysninger, gå gjerne inn på www.fjæreposten.no for å se fullstendig program, eller ta kontakt med Oddvar Tveito på tlf 90950473. E-post: ot@grimstad.kirken.no.

KONTAKTinformasjon

Fjære menighet

POSTADRESSE Fjære menighet
Fjæreveien 185
4885 Grimstad

TELEFONER Sentralbord kirkekontoret
37 09 01 00 / 37 09 01 13
Fevik kirke
37 04 82 33 / 37 09 01 06

ANSATTE

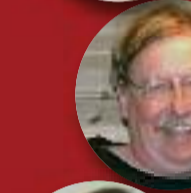
Håvard Backe
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Helge Flaath
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Ingunn Metveit Olsen
Menighetspedagog
imo@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 18

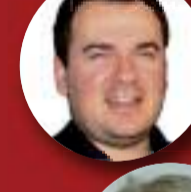
Kjell Olav Haugen
Kateket
koh@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 16

Kirsti Pedersen Haugen
Musikalsk leder i Fevik
kph@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 17

Eli Anne Haugen
Barne- og ungdomsarb.
eh@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 14

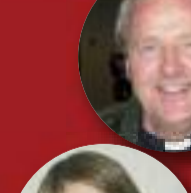
Andrea Maini
Organist i Fjære
am@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 15

Anne Marie Midtbø
Daglig leder
amm@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 13

Helge Spilling
Sokneprest
hs@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 12

Oddvar Tveito
Kapellan
ot@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 09

Ingvild Wangensteen Limm
Barne- og ungdomsarb.
iw@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 14

Mer informasjon om Fjære menighet og oppdaterte opplysninger om aktiviteter i kirkene finner du på www.fjæreposten.no

PREKENTEKSTEN for søndag 16. juni

8 Alle som ser meg, håner meg, vranger leppene og rister på hodet: 9 «Han har overgitt seg til Herren, la ham fri ham ut og redde ham, siden han har glede i ham!» 10 Du dro meg fram fra mors liv, du gjorde meg trygg ved hennes bryst. 11 Fra jeg ble født, er jeg kastet på deg, fra mors liv er du min Gud. 12 Vær ikke langt fra meg, for nøden er nær, og det er ingen som hjelper.

Salme 22,8-12

GUDSTJENESTENE

Fjære kirke

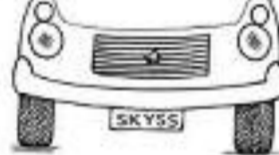
30.06.	20:00	Sommerkveld v/Vidar Øvland
07.07.	11:00	Gudstjeneste v/Oddvar Tveito
14.07.	11:00	Gudstjeneste v/Vidar Øvland
21.07.	20:00	Sommerkveld v/Vidar Øvland
28.07.	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling
04.08.	20:00	Sommerkveld v/Vidar Øvland
11.08.	11:00	Gudstjeneste i Fjæreparken v/Helge Spilling.
18.08.	11:00	Gudstjeneste v/Vidar Øvland
25.08.	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling og Kjell Olav Haugen. Presentasjon av konformantene..

Fevik kirke

16.06.	11:00	Gudstjeneste på Sandodden v/ Helge Spilling.
23.06.	18:00	St. Hans i Randvika
04.08.	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling
18.08.	11:00	Gudstjeneste ved Hauslandskjenna v/Oddvar Tveito. Søndagsskolen deltar
25.08.	11:00	Gudstjeneste v/Oddvar Tveito. Søndagsskolen deltar

TRENGER DU KIRKESKYSS?

Trenger du skyss for å komme deg til gudstjeneste, kan du ringe en av disse kontaktene:

Beth Løhaugen, Kroken, tlf. 48277934
Kari Normann Erlandsen, Hesnes, tlf. 37041333 / 91109837
Berte Marie Reiersølmoen, Bergemoen, tlf. 37042241
Solveig Tønnesøl, Grefstad/Hausland, tlf. 37047191.

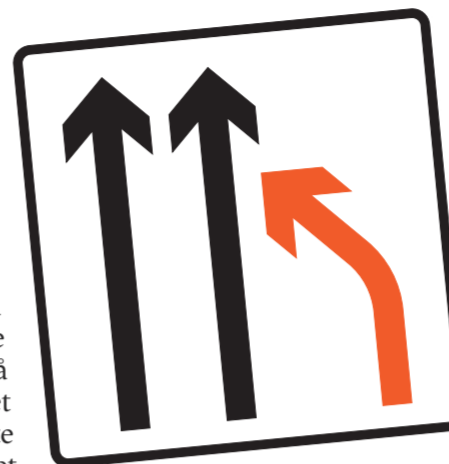
støtter lokalt ungdomsarbeid
www.jjuc.no

hilsen presten

Å ÅPNE EI DØR

Jeg har som et mål for mitt arbeid som prest å være døråpner. Jeg synes det er i tråd med Jesu ord og liv. Også den gang var det mange som hadde erfaring med å være stengt ute. Moralens vokter den gang trodde de hadde fått denne oppgaven av Gud, og de var ivrige i å passe på at budene ble holdt. Jeg er litt usikker på hvorfor. I hvert fall er det de som møter de hardeste ordene fra Jesus. Var det fordi han forsto at de var dørlukkere? At de stengte mennesker ute?

Jeg vet at jeg også har vært med på å stenge døren for mennesker. Noen synes nok jeg er alt for liberal. Noen synes nok at jeg ikke tar Guds «klare ord» på alvor. Noen synes nok at all denne talen om å elske blir alt for lett og utydelig. Jeg er likevel glad for de mennesker som iblant

tar kontakt med meg og sier at jeg fikk åpnet en dør for de, som tidligere noen hadde stengt.

Jeg er for tiden student. Og studiet heter: «dialogisk menighet». Hvordan kan jeg som prest medvirke til at vi i menigheten tenker og handler dialogisk? Studiet har vært nyttig. Jeg ser at jeg ofte kan være lite dialogisk i møte med mennesker som har en

annen tro og oppfatning enn meg selv. Jeg har ofte vært påståelig. Og ikke alltid tar jeg meg tid til å lytte til andres meninger og tanker. Jeg har forstått at dette er å være dørlukker!

Ingen av oss kan se hele virkeligheten. Vi ser virkeligheten som gjennom et teleskop. Og det er viktig det vi ser i teleskopet. Men dersom vi tror at det er hele virkeligheten, så tar vi feil. Å være dialogisk er å forsøke å se virkeligheten gjennom en annens teleskop. Det krever aktiv lytting. Det krever innlevelse og empati. Det krever at vi lytter både til og bak fortellingene fra livet.

Jeg møter mange mennesker både i sorg og i glede. Og det gjør noe med meg. Å lytte til de mange fortellingene gjør meg ydmyk og rik. Jeg har også en tid vært med i ei gruppe hvor jeg møter men-

nesker med muslimsk tro. Og i den gruppa har vi fått et klimage av tillit og trygghet. Jeg er blitt kvitt mange av mine fordommer. Jeg har oppdaget at mine muslimske venner har en like sterk tro på Guds nåde, som jeg selv har. Og når vi også snakker om det vi kan være uenige om, så skjer det på en måte som ikke lukker døra.

Jeg vil gjerne invitere til flere slike grupper i området. Jeg vil gjerne invitere muslimer, buddhister, hinduer, humanetikere og andre med til dialog. Ikke for å omvende hverandre, men for å lytte og lære. For å se virkeligheten

gjennom hverandres teleskop. Det er bare å ta kontakt, så ser vi hva vi får til.

Hilsen
Oddvar prest

Du gjør det du kan
– vi gjør det vi kan!

FEVIK REGNSKAP & ØKONOMI AS

Autorisert regnskapsførerselskap
Sømsveien 5, 4870 Fevik – tlf. 37 04 40 06
www.fevikregnskap.no

Denne sommeren inviteres dere til tre kvelder under tittelen «Sommerkvelder i Fjære kirke». Tanken bak satsingen er å tilby et gudstjenestetilbud i tillegg til søndagens gudstjeneste kl 11.00, og gi turister og fastboende en mulighet for å komme i kirka etter dagens aktiviteter på sjø og land. Denne sommeren vil være som en prøve på om dette er et tilbud som kan være aktuelt for senere år, og det vil utelukkende bli gjennomført gjennom dugnadsinnsats.

Det vil bli lagt opp som en minigudstjeneste uten dåp og nattverd og det er tenkt at den vil være ca 1 time. Det vil bli med en eller flere gjester som forteller litt om seg selv og reflekterer litt over dagens tema.

Datoene er 30. juni, 21. juli og 4. august i Fjære kirke

BØNN for dagen

Herre, gjør mitt liv til bønn.

Alt jeg foretar meg, ber jeg til deg:

- Når jeg åpner en dør, ber jeg om at du må åpne mitt hjerte og bo hos meg.
- Når jeg vasker klær, ber jeg om at du må rense meg og tilgi meg min synd.
- Når jeg skriver brev, ber jeg om at du må tale til meg om din sannhet.
- Når jeg tenner et lys, ber jeg om at du må lede meg til gode gjerninger, så jeg kan lyse opp veien for andre.
- Når jeg vanner blomster, ber jeg om at du må fylle meg med åndelig regn, som skaper fornyelse og vekst i mitt liv.
- Når jeg koker te vann, ber jeg om at du må tenne ild i mitt indre liv, så jeg alltid kan tjene deg med varme for andre

Ukjent

EURONICS Tlf. 37 25 87 77
Bergemoen

LIKE BILLIG, men mye hyggeligere!

Frøde Jan

Europas største el-kjede

ARKITEKTKONTORET

Suerre Halvorsen AS

KIRKEGATEN 1 B, 4878 GRIMSTAD
Tlf.: 37251005 mob. 90171633 www.suerrehalvorsen.no

- ARKITEKTJENESTER
- REGULERINGS- OG BEBYGGELSE PLANARBEID
- BYPLANLEGGING

Nøden får *ansikt*

Randi og Peter Lillejord har kastet seg ut i det – det som mange kvier seg for å ha noen som helst befattning med. Utsagn fra ulike hold om at den store strømmen av folk fra Romania bare er kriminelle og i hendene på slue og hensynsløse kjeltringer og bakmenn, skremmer mange fra å ta kontakt eller hjelpe. Enkeltmennesker blir borte i massen, og «råtne epler» ødelegger for dem som er hederlige og oppfører seg skikkelig. Randi og Peter tok imot et ungt ektepar og lot dem bo i huset sitt. To ble først til tre, og så fire. Uten problem og ubehag av noe slag. Randi er klar på at det er Gud som sendte dem i deres vei.

 Peer Rødal Haugen
tekst & foto

Peter og Randi er ikke ukjent med å hjelpe mennesker fra et fattig Øst-Europa. For omtrent femten år siden kom de i kontakt med et hjelpearbeid i Ukraina, som de har støttet siden, og som de også har besøkt. Hvis de er i nød, ringer de Randi og Peter. Barrieren, å ta nær kontakt med fremmede, hadde de alt brutt. Og at «en fremmed er en venn du ikke har møtt» hadde de alt erfart sannheten i. Sann sett var de delvis forberedt da andres nød igjen banket på i fjor sommer.

MOTET MED REBEKKA

En dag i august i fjor var Randi på handletur på Stoa. På en innskyttelse gikk hun til Sparkjøp. Utenfor sto en ung jente og spilte trekkspill. Hun fikk det for seg at denne jenta skulle hun gi noen penger. Randi tok en runde i butikken, fant fram pengene hun ville gi og gikk ut. Den unge jenta smilte og takket så pent, og de kom i snakk. Rebekka, som hun het, fortalte at hun kom fra Romania, at hun og mannen ikke var kommet sammen med andre, men med Ryan Air, og bodde på camping i Risør. Denne dagen hadde hun kommet med buss til Arendal på morgenen, og gått opp til Stoa. Det var lenge siden Rebekka hadde spist, og Randi tenkte hun ville ta henne med bort på Obs og spandere litt mat. Men igjen fikk hun en innskyttelse; at hun skulle invitere jenta med hjem til seg. Det ville Rebekka gjerne, så de handlet litt kylling om annet til måltidet og dro hjem.

– Peter blir ikke overrasket når jeg drar med meg folk hjem. Det skjer stadig veksl

Selv om de fire unge rumenerne losjerte i kjelleren, ble det mye samvær med vertskapet, både rundt matlagning (Rebekka og Stefan) og musikk i stua (Aleksander og Stefan). (FOTO: PRIVAT)

ler hun.

Peter nikker bekreftende fra sofaen. De har invitert meg hjem til seg for å fortelle om sitt møte med rumenerne Rebekka (25) og Stefan (26).

Peter og Randi hadde ikke uten videre lyst til å stå fram med sin historie, fordi hen-

sikten så lett blir misoppfattet. Men de valgte like vel å si ja til et intervju, for å være med å nansere det bildet som så lett fester seg gjennom medianens presentasjon av saker om tiggere, romfolk, sigøynere med flere, hvor alt røres sammen til en

grøt, av egosime, rasehat, usikkerhet og mistanke eller beskyldninger om kriminalitet, som folk ønsker å holde avtand til og ikke involvere seg.

– Er det slik at bare synet av tiggere, eller at mennesker, som åpenbart trenger noe av det vi har rikelig av, blir fysisk nære, utfordrer på en slik måte at mange føler det blir ubehagelig og en trussel mot en ganske egosentrert leve-måte?

– Ja, jeg tror mange føler at friheten deres er truet når fattigdommen blir så nærgående og utfordrende, resonnerer Peter.

– Midt i alt handler det også om enkeltmennesker og enkeltsjebner, og langt fra alle er kriminelle, understreker de to.

Randi forteller videre om sitt møte med Rebekka:

– Da vi satt ute i hagen og skulle spise var det som jeg hørte en stemme inni meg sa at «du skal vise tydelig hva du tror på». Så jeg foldet hendene og ba en bønn før maten. Jeg merket meg at Rebekka også foldet hendene og var med i bønningen. Jeg kjente at denne jenta har bedt mye til Gud, og jeg kjente at jeg selv var et bøttesvar, forteller Randi.

Etter hvert ble Rebekka urolig for at mannen hennes ikke visste hvor hun var, så de kjørte henne tilbake til camping, og fikk hilse på Stefan også.

Det ble starten på et vennskap som fortsatt varer ved.

TILLIT

Helgen etterpå inviterte de paret på middag hos seg, og helgen deretter igjen inviterte de dem til å komme og bo fra fredag til søndag. Peter hadde en liten malerjobb til Stefan,

og de var sammen hele helgen, og kjørte dem tilbake til Risør søndag kveld. Dagen etter hørte en stemme inni meg sa at «du skal vise tydelig hva du tror på». Så jeg foldet hendene og ba en bønn før maten. Jeg merket meg at Rebekka også foldet hendene og var med i bønningen. Jeg kjente at denne jenta har bedt mye til Gud, og jeg kjente at jeg selv var et bøttesvar, forteller Randi.

– Vi var opptatt med å lage til hyggetreff på bedehuset, og måtte bare dra, mens Rebekka og Stefan fikk bruke pc-en deres hjemme til å lete etter flybilletter. De måtte i så fall handle med visakort, og det hadde selvsagt ikke de to unge. Så Randi la igjen visakortet sitt. Rimelig naivt og godtroende.

– Og du hadde ingen betenkeligheter?

– Jeg må innrømme at jeg

Peter og Randi Lillejord på Bjorbekk åpnet hjemmet sitt for 2 rumenere som var kommet til Norge for å komme ut av en håpløs tilværelse hjemme i Romania. To gjester ble til tre, og siden fire.

et øyeblikk tenkte at det var en vel stor risk, men at det bare fikk stå til. Vi stolte på dem, og de viste seg tilliten verdig.

– Selv om dette var veldig tidlig og vi ikke kjente dem så godt, så tok vi sjansen. Og så lå det i bakhodet at dette var mennesker som Gud hadde sendt i vår vei, og da måtte vi også kunne være trygge.

– Om noen er til å lite på eller ikke, det merker du ganske fort, skyter Peter inn.

Både Stefan og Rebekka hadde hatt jobb i samme firma, men da det begynte å gå dårlig, ble de ansatte sagt opp i tur og orden. Først mistet Stefan jobben, så Rebekka. De måtte ut av leiligheten de hadde leid, og flytte hjem til foreldrene. Unge og uten mye utdanning var det ikke utsikter til jobb. Uten penger å betale under bordet, var det ikke råd å skaffe seg arbeid hjemme. De måtte ut, og Norge ble valget.

Stefans far ble liggende i koma en tid før han døde. Etter begravelsen ville de tilbake til Norge for å prøve å skaffe seg inntekter.

– Det var blitt oktober, og vi protesterte og sa det var små muligheter her. Men de ville gjerne opp igjen. Vi spurte hvor de skulle bo – vi skjønnte jo at de gjerne ville til oss igjen – men vi foreslo at de fikk prøve Risør igjen. Etter telefonsamtalen snakket Peter og jeg sammen, og Peter sier: «Men vi har jo plass...» Så ringte vi tilbake og sa at de kunne komme til oss, ler Randi.

– Og med det samme tenkte jeg: Kjære Gud, hva er det vi får i hus nå? Så jeg slo opp Bibelen, og øynene falt på Ordpr. 22,9, der det står: «Den som har øye for å gjøre godt, blir velsignet, for han deler sitt brød med den fattige».

– Yesss! tenkte jeg. Da var det rett.

11. oktober kom deres nye venner tilbake, ikke to denne gangen, men tre. Stefans bror, Aleksander (23) var med dem, og de ble i to måneder. De fikk noen småjobber gjennom venner og bekjente, og spilte litt på gata. 8. desember reiste de hjem igjen.

– Ikke lenge etter ville de hit igjen, men vi sa at her det full vinter og ikke noe å komme etter. De burde vente til uti april, sa vi. Men alt i mars var de tilbake, og denne gangen var de ikke tre, men fire. Stefans og Aleksanders svoger, Daniel, var også med. Daniel er pappa til to små gutter på 3 1/2 og 4 1/2 år. Vi syntes nok dette balla litt på seg. De bodde på Risør gjestgiveri for 100 kroner natta pr. pers. Like fullt ville det bli mye penger for dem å betale for tak over hodet, så vi ringte dem og sa de kunne komme til oss igjen. 23. mars kom de hit og reiste tilbake til Romania på lørdag (25/5). Så nå

venter vi spent på å høre at de kommet seg vel hjem. Det er en langt reise. Turen opp hit tok to døgn, med en overnatting – 230 mil gjennom åtte land. Bilsen har de fått låne av familien til Aleksanders kjæreste.

TETT PÅ

– Men hvordan har det vært å få dem så tett innpå seg? Helt fremmede mennesker...

– Jeg må være ærlig å si at det kjennes godt å ha huset for seg selv igjen, og få et puseterom. Men vi hadde det veldig fint sammen, sier Randi.

– Sannheten er at jeg saver dem, innrømmer Peter.

De har bodd i kjellerstua deres, som ikke er noen leilighet. Derfor måtte de dele på blant annet vaskerom og delvis kjøkken. I perioder med mye dårlig vær og lediggang, og også fordi kjellerstua er litt mørk, har det ført til at de har vært en del oppe hos Randi

og Peter, og vært sammen med dem nesten daglig.

– Men det har vært veldig hyggelig å ha dem her, understreker de begge.

– Kommunikasjonen hadde vi med en gang. Det var ikke noe problem, selv om mye av praten måtte gå gjennom Rebekka, som var den mest språkføre av de fire. Hun hadde lært seg selv engelsk gjennom tv og tegnefilmer, og de hadde også lært seg en del norsk, under tidligere opphold her i landet. De hadde masse god humor, og så musiserte de for oss.

– Orden har ikke vært noe problem, forteller Peter.

– Vi vet at andre har opplevd det motsatte, og fått leiligheten omtrent ødelagt av søppel og hververk, så det må grensesetting til, understreker Randi.

– Men det har ikke vært nødvendig her.

– Uansett når jeg kom ned, så var det ryddet og fint der

Aleksander, Rebekka, Stefan og Daniel møtte både hjertevarme og fant husrom hos sine norske venner på Bjorbekk (FOTO: PRIVAT)

nede. Rebekka fortalte at hjemme var orden en nødvendighet når både de og foreldrene skulle dele en leilighet som ikke var større enn stua til Peter og Randi, hvor en enkelt lysespære var det som fantes av elektrisk belysning, og hvor mulighetene for oppvarming var svært begrenset.

– Etter hvert har vi jo kommet nærmere hverandre, og da jeg en dag spurte Rebekka hvordan de hadde det hjemme hos henne, sprang tårene fram i øynene hennes. Faren, som jobbet som vaktmester og drev litt med småreparasjoner, hadde måtte låne penger og var kommet i klørne på en ågerkarl, som presset på for å pengene tilbake med renter og rentes rente. Nå truet han med ta leiligheten deres for å få dekket kravet sitt. Det var en stor glede for oss å kunne hjelpe dem med å bli kvitt den gjelden. Jeg tror kanskje at det var derfor jeg skulle treffe Rebekka, betror Randi meg.

– Da jeg sa at de ikke måtte komme i klørne på slike folk igjen, forsiret Rebekka meg: «Aldri, aldri mer!» Hun er ei nydelig jente, og jeg har tenkt mange ganger, at om det har vært fattigslig i heimen der, så har de i alle fall oppdrettet denne jenta skikkelig! Ei flott

jente!

– Du blir rett og slett glade i henne, ja alle sammen, for den saks skyld, sier Peter.

Selv om de rumenske gjesteboerne deres kunne vært barnebarne deres, opplever de ikke noen generasjonskløft. Det virker som om de trives med å være sammen med oss – de har jo ikke så mye valg da, ler Randi.

– «Dere respekterer oss», sa Rebekka ved en anledning. Det betydde mye for dem. For de har opplevd mye avvisning. Mange steder får de bare beskjed om at «vi vil ikke ha dere her». En særlig vond erfaring hadde de da de var inne for å handle mat i en butikk i nærheten. En securitasvakt fulgte etter dem gjennom butikken, og da Rebekka ville plukke en vare fra hylla, kom han og grep om hånda hennes og ville ha henne til å sette varen tilbake. Hun prøvde å forklare at hun skulle handle, men opplevde det så vondt uten videre å bli tatt for å være tyv at hun forlot butikken trist og lei seg.

– Jeg kontaktet hovedkontoret om saken, for sånn skal det ikke være, forteller Peter.

– Og det kan hande det hjalp. Da de var i samme butikk seinere, var oppførselen en annen fra den samme vak-

ten. Men det understreker noe av en mentalitet som rår blant oss.

MOTIVASJONEN OG PENGENE

Peter og Randi har ikke tatt mål av seg til å «hjelpe alle». «Ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen», som det heter. De har etablert et en kontakt og et vennskap som de kjenner seg trygge på, og har bestemt seg for å dele av sin velstand og overflod, noe de fleste nordmenn har mulighet til om de vil. At de ønsker om og vilje til å dele med seg er fundert i kristentroen deres, er det heller ingen tvil om. Randi referer til orden fra Johannesbrevene: «Men den som har mer enn nok å leve av og likevel lukker sitt hjerte når han ser sin bror lide nød, hvordan kan han ha Guds kjærlighet i seg?» Der har de funnet en rettesnor for sitt engasjement.

– Det handler om å lytte til det Gud minner en om, og å ta noen sjanser, sier Randi.

– En får så mye igjen. Og om en skulle gå på en smell, så tåler vi vel det også...

Andre kan ha en annen begrunnelse for å engasjere seg og rekke ut en hjelpende hånd, trass i manges høylydte advarsler om å gi penger til

lyst på instrumentet men måtte velge betalingen, siden han hadde familie hjemme som sårt trengte inntekten. Følgen var at han fikk både instrumentet og betaling.

– Det gjør noen med ens forhold til penger når en får anledning til å hjelpe på denne måten, forsikrer Peter.

– Du blir fri forhold til dem, sier han, og forteller om den gleden det gir å kunne hjelpe, og se hvordan pengene hans kan løse store problemer for dem som får hjelpen. Selv om de ikke vil snakke om kronebeløp, er det åpenbart at engasjementet deres har kostet noen kroner, til billetter, mat, diesel og annet.

– Det er lett å gi dem litt mye, men de trenger det, smiler Randi.

– Men regnestykket er ikke så enkelt. Vi får jo så masse tilbake, av gleder og velsigelse, understreker de.

– Vi ser at det er flere mennesker og familier som får nytte av pengene, både disse to unge og foreldrene deres, og vi kan være med på å gjøre hjelpen mer effektiv. Vi har sagt at når det er penger å tjene og arbeid å få, kan de komme og bo hos oss. Når det ikke er mye å tjene her, er det bedre de sparer reisekostnadene og ikke sløser vekk masse penger på å komme hit. Da er det bedre at de er med familien sine, og at vi sender dem penger litt i ny og ne.

– De har høy arbeidsmoral, gjør godt arbeid og får skryt for innsatsen. Flere ønsker dem tilbake for å gjøre arbeid for dem, forteller Peter.

– Rebekka sa at «vi gjør så godt vi kan, vi vil jo ikke at dere skal skjammes over oss», forteller Randi.

– Daniel har jobbet som bil-lakerer på et verksted innen familien, og er dyktig som polerer. Han polerte to båter på Fevik, og var ønsket tilbake neste år. En flink kar, en sønn Reodor Felgen-type, kommenterer Peter.

OG HVA SÅ?

– Hva har denne kontakten og dette engasjementet gjort med dere?

– Jeg har blitt enda mer takknemlig for at jeg er født i et land som vårt. Det kunne like gjerne vært meg som måtte leve under deres vilkår. Så må vi ikke være så redde for å ta kontakt. Mange er det, og går glipp av så mye glede. Jeg kan ikke si: gjør som oss. Muligheten for å bli lurt er tilstede. Men som kristen vil jeg absolutt utfordre og oppfordre til å lytte til hva Gud vil at jeg skal gjøre, om han har en oppgave for meg i møte med en fremmed. Randi snakker for dem begge, og Peter nikker anerkjennende.

Jeg tror mange føler at friheten deres er truet når fattigdommen blir så nærgående og utfordrende...

Peter Lillejord

«disse menneskene».

Gjennom Peter og Randi har også flere av vennene deres blitt engasjert og gitt deres rumenske venner både arbeid og gaver. Blant annet fikk Aleksander en splitter ny gitar og Daniel ny fiolin i forbindelse med en jobb de gjorde for en venn av Randi og Peter. Daniel hadde tilbud om å få fiolinen som betaling for arbeidet. Han hadde veldig

BOKLANSERING

Pilegrimer til sjøs da og nå

Kystleia var i middelalderen en vanlig ferdselsvei for pilegrimer på vei til Nidaros. Fra Tønsberg til Alstadhaug finnes kystnære pilegrimsmål som bl.a. Avaldsnes, Moster, Kinn, Selja og Veøy. Harald Olsen beskriver stedene langs pilegrimsleia og de spesielle erfaringene en pilegrimsferd til sjøs kan gi, også for moderne sjøfarende pilegrimer. Rikt illustrert med bilder.

Søndag kveld 2. juni var det boklansering i Fjære kirke. Da presenterte Harald Olsen sin nye bok om Norges maritime pilegrimstradisjoner.

Boka kom rykende fersk fra trykkeriet. Det var St.Ragnvald-akademiet som arrangerte denne boklanseringen, siden Fjære er et av de historiske stedene som er omtalt spesielt i boka. Og Agders egen helgen, St.Ragnvald Orknøjarl, var en kjent sjøfarer, og ledet blant annet en stor jorsalferd til Det hellige land. Den har tittelen «Havets pilegrimer», og er den første omfattende framstillingen av Norges maritime pilegrimsvandring har fått en renessanse i vår tid, men det er

mindre kjent at tidligere tiders pilegrimer også tok seg fram sjøveien. Men slik var det i en kystnasjon som Norge, der kystleia var den viktigste ferdselsåren. Mye spennende historie er knyttet til denne ferdselen. Den gikk ikke bare til vårt viktigste pilegrimsmål i Nidaros, men også til mer lokale valfartsmål langs kysten, som er beskrevet i boka. Den utvider også perspektivet ved å vise hvordan pilegrimsseilas bidro til å etablere et større, nordatlantisk maritimt kulturfellesskap.

Forfatteren, Harald Olsen

STØTT
Swazihjelpen

konto 2801.13.70103

BLI FADDER!

STØTTEFORENING RUSSISKE BARN

Bregnevn. 10, Fevik
konto 2801.02.58148

Conradi Begravelsesbyrå

FEVIK – FJÆRE – GRIMSTAD

Innehavere
Tonje Margrete og
Trond Magne Teistedal

Vi besørger alle byråtenester
Tlf. 37 04 65 95
Hele døgnet

Topland Begravelsesbyrå
Arne Topland, tel. 37 04 06 76

Vi ønsker
Fjære menighet
lykke til i arbeidet

www.toplandbegravelsesbyraa.no

det skjer fast

BARN OG UNGE

BABYSANG
FMU-huset på mandager (påmelding)

SMÅBARNSSANG 1-6 ÅR
FMU-huset på mandager kl. 10.00

SMÅBARNSTREFF
Vik bedhus fredag kl. 10.00-12.30

SMÅBARNSTREFF
Fevik kirke hver onsdag kl. 10.30

FEVIK KIRKE SØNDAGSSKOLE BS-AGENTENE
Disse annenhver søndag kl. 11.00

VIK SØNDAGSSKOLE
Vik bedehus hver søndag kl. 11.00-12.00

TORS DAGSKLUBBEN
Vik bedehus annenhver torsdag kl. 18.00-19.30

HESNES JENTEFORENING
Hesnes bedehus annenhver tirsdag kl. 17.30-19.00

BARNELAGET LIA
Lia bedehus annenhver onsdag i partallsuker kl. 17.30

ELLE MELLE FEVIK
Elle Melle Mine hver tirsdag i Fevik kirke kl. 17.15
Elle Melle Tween og tenkor-gruppa Joy annenhver tirsdag kl. 18.15

ALFSAM
FMU-huset annenhver torsdag kl. 18.00-20.00

UNGDOMSGRUPPA LIA
Lia bedehus, annenhver onsdag i oddetallsuker kl.19.00

UNGDOMSGRUPPA FEVIK
Fevik kirke fredag kl. 20.00

FMU, FJÆRE MENIGHETS UNGDOM
FMU-huset mandager kl. 18.00

FJÆRE SPEIDERGRUPPE
har samling i Fjæreparken annenhver tirsdag fra kl. 17.30-19.00

VOKSNE MORGENSANG I FJÆRE KIRKE
Hver torsdag kl. 09.00

PROKOR over annenhver onsdag i Fevik kirke kl. 20.00-22.00

FJÆRE KAMMERKOR
har øvinger i Fjære kapell onsdag kl. 19.30

ELDRETRIEFF
på Vik bedehus kl 16.00 hver fjerde tirsdag i måneden.

Fersk info på www.fjæreposten.no

GRAVMONUMENTER

Topp kvalitet til rimelig pris - Kort leveringstid

10 ÅRS GRATIS OPPRETNING AV NYE STEIN

Spesialister på omsliping, navntilførsel samt restaurering.

RING OSS! Vi gir råd og veiledning i alle spørsmål ang. gravstedet - Be om å få tilsendt vår katalog.

FEVIK STEININDUSTRI A/S

Tlf. 37 04 72 31 - Fax. 37 04 71 48

Besøksadresse: Moy - mellom Fevik og Grimstad

Åpningstider: Man - fre kl. 07.00 - 16.00

Kvelds- og lørdagsåpent etter avtale

«Bjørklund har tradisjoner i stein»

Hageland

Syvertsens Gartneri
Skogheim Gartneri

Vi støtter
Fjære menighets arbeid

Gjester

Det er med både spenning og nysgjerrighet jeg drar for å snakke med fem voksne rumenere, som livnærer seg med tiggging i Grimstad. Jeg håper, trass i språkvansker, å få et lite innblikk i disse fremmedes livssituasjon, og vil kjenne på mine egne følelser og holdninger, på bakgrunn av det jeg vet, har hørt og lest. Ikke minst er jeg spent på om jeg i en kommunikasjon med språkvansker er i stand til å lese dem.

Peer Rødal Haugen
tekst & foto

De fem har valgt å søke lykken i vårt distrikt. De har vært her en stund, og mange har nok møtt dem på gatene eller utenfor butikker i Grimstad og omegn den siste tiden. Annalies Waaland på Molland har tatt imot dem i hagen sin. Venner i Grimstad frikirke har skaffet dem en gammel campingvogn å bo i og Annalies har gitt dem et sted å stå, med tilgang til strøm og varmt vann fra kjelleren sin.

EN FREMMED ER EN VENN DU IKKE HAR MØTT...

I det jeg ankommer er det full aktivitet med veding. Det kløyves og pakkes i sekker, og en halvslått plen forteller at her arbeides. Annalies har mye hage, så hjelpende hender kommer sikkert godt med. Sist jeg var innom var gjestene akkurat ankommet og Annalies tilbake fra ferie. Hun var nok litt spent på fortsettelsen, men hadde i alle fall tatt det første steget og sluppet dem innpå seg.

Da jeg bestemte meg for å prøve å få kontakt med rumenerne og finne ut mer, dro jeg til byen for å se etter dem. På Oddensenteret gikk jeg tilfeldigvis rett på Annalies.

– Hvordan går det?
– Det går veldig fint, kunne hun fortelle, og i det samme dukker en av de rumenske kvinnene opp. Hun har sittet på utsiden med tiggerkoppen sin.

– Anita, kom her, sier Annalies. Måten hun tar Anita i armen på og forteller meg at her er det oppstått vennskap. Jeg legger fram ærendet mitt, og begge to samtikker i

at vi kan møtes til en prat alle seks, og avtaler dag og tid.

Annalies sitter klar ved kjøkkenbordet og roper alle inn, så vi samles rundt til bordet for en prat. Her er det spansk og italiensk som er kommunikasjonspråket, og Annalies må tolke. Spansk og italiensk er ikke mitt område. Etter hvert som de forstår hvorfor jeg er der og hva jeg vil vite, blir tonen fort lettere og smilene og latteren sitter løst. Jeg prøver å møte blikkene, se dem i øynene og leser etter beste evne. Og det ser rart. Fort kjenner jeg meg beroliget, og de slapper også av. Disse kan jeg stole på. Historien deres, hvorfor de er her, gjør meg enda sikrere. En av guttene til Irinel og Claudia hadde fått svulst på hjernten, og en operasjon kostet 10.000 kroner i Romania. Uten forsikringer må alt betales, og en fra familien må konstant være på sykehuset og stelle den syke. Gutten er operert og ser ut til å komme seg bra. Felix Avram, gift med Anita, er Claudias bror, og Venus er gift med søsteren deres. Venus' kone er igjen i Romania og er den som steller gutten på sykehuset. Familiesamholdet er sterkt, og disse fem er i Norge for sammen å tjene inn pengene til operasjonen. I tillegg må de skaffe seg sårt tiltrengte innviklinger så de kan brødfø barna sine og alle de andre familiedlemmene som er igjen i Romania.

Claudia og Irinel har fire barn mellom 15 og 5, Felix og Anita har fire mellom 11 og 3, og Venus og kona har to jenter på 11 og 7.

De forteller om trange kår, noen av dem har ikke engang fullført grunnskole, er uten fast arbeid, og har kun hatt strøjobber som leilighetsar-

beidere de siste femten åra, men idag er det neste uråd å få noe som helst å gjøre, med mindre du kan og vil betale under bordet.

– Dersom det hadde vært arbeid å få, kunne vi tjent ca 2000 kroner i måneden hver, forteller Anita.

I tillegg får man barnetrygd på 100 kroner pr barn.

Her i Norge klarer de kanskje å skrape sammen 5000 kroner tilsammen, med tiggging og småjobber og gaver. Da skal det også være noe å sende hjem til Romania. Og jeg undres:

– Er dere ofte sultne?

– Alltid sultne og alltid trøtete, ler Anita.

– De spiser bare ett ordentlig måltid om dagen, forteller Annalies.

– Ellers spiser de en bolle eller en tomat, eller det de måtte få i løpet av dagen. De har lært seg å ta det som det kommer, en dag av gangen. Så de sulter, men de sulter ikke ihjel, sier hun.

Jeg er selvsagt interessert i å høre hvordan de opplever byen og distriktet.

– Folk er snille, sier de.

– De respekterer oss, og jager oss ikke bort. Og menneskene i kirken er gode, forteller de.

Det er jo hyggelig å kunne melde tilbake til våre venner i frikirken, hvor de har funnet tilhørighet, at de har en høy stjerne hos disse fem.

– Så er dere jo heldige som har havnet hos Annalies, sier jeg, og får umiddelbart støtte for det. De er svært takknemlige for den velviljen de har møtt hos verten sin.

De har ikke vært i Norge tidligere, men den gode motakelsen de føler de har fått her, gjør at de håper å kunne komme tilbake.

Nå er planen å bli her til ok-

F.v.: Felix Avram, Irinel, Claudia, Anita og Venus

tober og komme igjen i mars/april neste år.

– Her blir vi ikke jaget, sier. Jeg tenker: Hvordan kjennes det, å stadig bli jaget?

Vinteren i Romania er mildere enn her, maks 5 – 7 grader. Det er kaldt, men Norge er værre. De er helt på det rene med at Norge ikke er et blivende sted når det blir vinter.

– Hva er det som holder dere gående, med så lite å leve av og så trange kår? undrer jeg.

– Det er barna, svarer Anita.

– Jeg håper jeg kan gi barna mine en bedre fremtid.

Det kjenner jeg igjen. Bare at det er så mye letter for meg å få til enn for henne.

JEG SPØR MEG SELV...

Gjør det noe med meg? Er jeg naiv og godtroende? Noen vil kanskje mene det, men jeg velger å ikke tro ikke det. Jeg konfronterte dem

med det jeg har hørt om bakmenn som kontrollerer et nettverk av tiggere; kjører dem ut og plasserer dem, for siden å stikker av med brorparten av pengene, slik at tiggere selv bare sitter igjen med en liten rest. Det var ikke noe de kjente til, forsikret de. Tror jeg på dem? Ja, denne gangen gjorde jeg det. Fortsatt er nok spørsmålene flere enn svarene, men det får så være. Og at ting kunne burde vært annerledes, får også så være, for nå er det som det, og jeg står ansikt til ansikt med enkeltmennesker. Så blir det opp til meg å finne min måte å håndtere det møtet på. Svein prests ord fra prekenen 17. mai, klinger enda i ørene mine: «Jeg trenger å se den tiggerkoppen innimellom, som en påminnelse om at alt mitt er ikke bare mitt.» Og jeg har lyst til å legge til: Jeg må orke å se «disse menneskene» i øynene, og kjenne etter om de berører meg.

Sett med politiets øyne...

Kriminalsjef Leif Viken ved Grimstad politistasjon innrømmer at forhold rundt tiggere og bølgen av mennesker som kommer fra Romania og Bulgaria, er vanskelig og uoversiktlig.

– Gruppen er svært sammensatt, og det er vanskelig å få tak i hele sannheten om hvem de er, hvorfor de er her og om de tilhører en gruppe som er infiltrert av kriminelle bakmenn. I Arendal er det for eksempel saker som knytter tiggere til salg av narkotiske tabletter, og en har også informasjon om organisering, hvor bakmenn som utplasserer tiggere stikker av med brorparten av pengene, og følgerlig gjør noden enda større. I tillegg til den synlige tigggingen på gatene og utenfor butikker, skjer det at tiggere kommer rundt på dørene. Erfaring tyder på at denne type tiggging ofte har form av rekognosering, for seinere å kunne komme tilbake og gjøre innbrudd. Sånn sett kan det virke som det er et større problem med hensyn til kriminalitet. Men i tilfeller hvor tiggeren på gata bare får beholde en liten brøkdelen av det han eller hun samler inn, og store deler av utbyttet går til bakmenn, som kynisk utnytter og kanskje også tvinger og truer dem, utgjør dette også et stort problem.

– Bør folk dermed unngå å gi penger?

– Enhver må avgjøre for seg selv hvordan en forhold

der seg, om en vil gi eller ikke, på samme måte som en avgjør om en vil støtte og gi til andre formål der folk står på stand eller på forskjellig måter bruker gata for å samle inn til ulike formål. Men det er grunn til å tenke seg om, og være klar over at ting ikke nødvendigvis er helt slik de ser ut. Det er ingen tvil om at tigggingen er forbundet med fattigdom og tragedier blant mennesker som trenger penger, men det er ofte ikke hele sannheten. Selv om de i utgangspunktet er her av ren nød, kan de like vel ha viklet seg inn i nettverk som driver med ulovligheter, med eller mot sin vilje. Og samtidig, om en skjærer alle over en kam, vil en høyst sannsynlig ramme noen urettferdig. Mange av dem som sitter på gata vil også være redde for å fortelle hele sannheten, dersom det er bakmenn involvert, og det gjøre det ytterligere vanskelig for utenforstående å danne seg et riktig bilde av hvor pengene blir av, og om de faktisk havner der giververen hadde tenkt seg. Det er et faktum at man ved å gi penger faktisk kan være med å holde liv i kriminell virksomhet. Men, som sagt, dette er vanskelig. Tigggingen i seg selv er lovlig, men det man ikke ser, kan være ulovlig og straffbart.

Viken vil ikke gi noen entydige råd til publikum, utover det å være seg bevisst at bildet er svært sammensatt og uoversiktlig.

– Politiets oppgave er å avdekke og stanse kriminell virksomhet, og ellers se til at den lovlige tigggingen ikke

skaper uholdbare eller farlige situasjoner. Det går gjerne på hvor man står og hvordan man oppfører seg, sier han.

– Fra politihold er holdningen at det bør være et enten eller. Enten er det fritt fram, eller så er det forbudt. Noen mellomting, eller at den enkelte kommune skal finne sine egne ordninger, tror jeg vil bli kaotisk, særlig fordi tigggerne reiser rundt. Et forbud vil være krevende å håndheve i starten, men det ville nok roe seg gangse raskt, mener Viken.

– Folk kan ha så ulike grunner for å gi eller å la være, og det må være legitimt å ha sin personlige oppfatning av dette, basert på erfaringer og/eller den kunnskapen man mener å ha; eventuelt at det er politisk begrunnet.

Han forstår både at noen velger å skygge ulla, mens også at andre er åpne for å ta en sjanse, gjerne basert på et oppriktig ønske om å bidra og gi hjelpe.

– En annen sak er hvordan man oppfører seg mot noen som er sin fulle rett til å være der og til å synes i gatebildet, selv om de skiller seg ut ved sitt fattigslige eller annerledes utseende. Enhver bør tenke gjennom hvorfor man blir sint, redd eller går omveier, om man går forbi eller stopper opp og prater. Om man velger å ikke gi penger går det like vel an å gi et smil. Dette kunne du sikkert skrevet en hel bok om, avslutter kriminalsjef Leif Viken.

Det har han helt sikkert rett i. Flere bøker...

KILDE TIL TANKE OG TRO FRA GABRIEL SCOTTS FORFATTERSKAP

SCOTT OM Å VÆRE FOLATT

En bakke løftet sig foran henne, Josefa strevde sig opp til kammen og duket inn i skogen igjen. Her brast det for henne med ett, hun la hodet tilbake, liksom det blev for tungt å bære og åpnet munnen av bare kval. Det kom et langt tutende stønn, og stønnet steg og steg etter hvert. Lyden bredte sig rundt i natten, rå skjærende, heslig og sprukket, det var menneskets egen stemme som ropte fra jorden av gru og redsel og vilde skrike sin skjensel av sig og søkte sin eneste frelse i gråten. Men gråten vilde bare ikke komme, noe hadde knyttet sig hos henne og satt og stengte inne bryttet, så blev det en stygg ulyd i stedet. Slik vandret hun frem gjennom skogen som et dyr på bunnen av mørket og skrek av fortvilelse, skrek av forlatthet, skrek fordi hun var til...

(Fra Josefa/Fant II, s. 44-45, Gyldendal 1946)

KORpause i istiden

Nå har alle korene i Fevik kirke tatt pause etter en aktiv sesong. Barnekorene avsluttet korsesongen før istiden definitivt tar over, med familiekonsert i Fevik kirke. Pro Kor satte punktum med en kortur og gjensitt hos MAS-koret i Sæby i Danmark.

Gjennom vinterhalvåret har det vært mange oppdrag for de ulike gruppene, både som medvirkende i diverse gudstjenester, både i Fevik og Fjære kirke, og på egne arrangement. Barnekorarbeidet er nå tredelt, med Elle Melle for de aller minste (fra 4 år), Elle Melle Tween fra 3. klasse, og Joy for de eldste.

Plass til fler, særlig basser

Pro Kor har deltatt i mange gudstjenester og andre arrangement. De største oppgavene denne vinteren har vært den nå godt innarbeidede Julenattinneen 22. desember i Fe-

vikhallen, og gjenoppsetting av musikalen Vitnet, om apostelen Peter. Koret framførte den første gang i fjor, og satte den opp på nytt i vår, med konserter i Landvik og Tromøy kirker. Koret teller i overkant av 30-40 sangere, men tar gjerne imot flere sangglade voksne. Særlig bassene kunne trenge noen flere sangkamerater.

Kortur

Pro Kor avslutter vanligvis på våren med en konserttur. I år gikk den til Sæby øst på Jylland. Det var gjensitt hos MAS-koret, som besøkte Fevik

for et par år siden. Det er som kjent deilig å være norsk i Danmark, og ikke noe unntak denne gangen. Innlosjering i trivelige feriehus ved stranden, byvandring og lunsj ved havnen og masse hyggelige mennesker. De to korene hadde felleskonsert lørdag ettermiddag, og Pro Kor deltok også i gudstjenesten i Sæby kirke på søndag.

Oppstart til høsten

Korene i Fevik kirke starter opp igjen første uka i september. Følg med på annonse i Grimstad Adressetidende.

Fellesøvelse med Pro Kor og MAS-koret i Sæby musikkskoles flotte lokaler